

# PAIX LITURGIQUE

## Summorum Pontificum

### APOSTOLSKO PISMO MOTUPROPRIJ «SUMMORUM PONTIFICUM»

Vrhovni su se svećenici sve do sada sveudilj brinuli da Kristova Crkva iskazuje Božanskome Velicanstvu dostojno bogoslužje, »na hvalu i slavu Njegovoga imena« i »na korist citave Njegove svete Crkve«.

Od pamtivijeka se obdržavalo nacerlo koje obvezuje i ubuduce, »prema kojemu se svaka mjesna Crkva mora slagati sa sveopcom Crkvom ne samo u nauku vjere i svetim sakramentima, nego i u nacinama postupanja koje je apostolska i kasnija neprekinuta predaja opcenito usvojila; njih treba obdržavati ne samo da se izbjegnu zablude, nego i zato da se vjera cjelovito prenosi, buduci da pravilo molitve Crkve odgovara njezinu pravilu vjerovanja« [Opca uredba Rimskoga misala, trece izdanje, 2002., str. 397].

Medu vrhovnim svećenicima koji su se pobrinuli za ovu važnu stvar istice se ime svetoga Grgura Velikoga, koji se pobrinuo da se novim europskim narodima preda i katolicka vjera i blago bogoslužja i kulture koje su Rimljani prikupili u proteklim stoljecima. Zapovjedio je da se odredi i ocuva oblik liturgije misne žrtve i božanskoga casoslova kako se slavilo u Rimu. Također je usrdno potaknuo monahe i monahinje koji su, živeci po Pravilu svetoga Benedikta, posvuda naviještali Evandelje i istodobno vlastitim životom ostvarili onu spasonosnu odredbu toga Pravila, naime, »da ništa ne bude važnije od službe Božje« (43. poglavlje). Tako je sveta liturgija, slavljena na rimski nacin, ucinila plodonosnom ne samo vjeru i pobožnost, nego i kulturu mnogih naroda. Poznato je da je latinska liturgija u svojim razlicitim oblicima tijekom svih stoljeca kršćanstva jacala mnoštvo svetaca u duhovnome životu te da je osnažila mnoge narode u krijeposti bogoštovlja i obdarila plodovima njihovu pobožnost.

Mnogo je još drugih Rimskih Prvosvećenika tijekom stoljeca poduzelo osobita nastojanja kako bi sveta liturgija ucinkovitije ispunjavala tu svrhu. Medu njima se istice sveti Pio V. koji je, slijedeci poticaje Tridentskoga sabora, s velikom pastirskom brižljivošću obnovio cjelokupno crkveno bogoslužje i naredio popravljenno izdanje liturgijskih knjiga, obnovljeno »prema izvornome pravilu svetih Otaca« te ih predao na uporabu Latinskoj Crkvi.

Medu liturgijskim knjigama rimskoga obreda osobito istaknuto mjesto zauzima Rimski misal, koji je izrastao u gradu Rimu te u narednim stoljecima postupno poprimao oblike koji su zadržali veliku slicnost s oblikom kakav se rabio u prijašnjim naraštajima.

»S istom su tom nakanom tijekom vremena Rimski Prvosvećenici prema novonastalim prilikama prilagodavali ili utvrđivali liturgijske obrede i knjige, te su napokon pocetkom ovoga našeg stoljeca poduzeli zamašniju obnovu« [Ivan Pavao II., Apostolsko pismo Vicesimus quintus annus od 4. prosinca 1988., br. 3, u: Acta Apostolicae Sedis (AAS) 81 (1989.), str. 899]. Tako su postupili naši prethodnici: Klement VIII., Urban VIII., sveti Pio X. [usp. isto], Benedikt XV., Pio XII. i blaženi Ivan XXIII.

U novije je pak vrijeme Drugi vatikanski sabor izrazio želju da se još jednom obnovi dužno poštovanje i pozornost prema svetome bogoštovlju, te da ga se prilagodi potrebama našega vremena. Potaknut ovom željom, naš je prethodnik papa Pavao VI. godine 1970. odobrio za upotrebu Latinske Crkve obnovljene liturgijske knjige, koje sadrže i neke novosti. Te knjige, prevedene diljem svijeta na vrlo mnogo narodnih jezika, rado su prihvatili biskupi, svećenici i vjernici. Ivan Pavao II. odobrio je trece tipsko izdanje Rimskoga misala. Rimski su prvosvećenici postupali na taj nacin, kako bi se »ova takoreci liturgijska gradevina...« iznova pojavila »u sjaju svoga dostojanstva i sklada« [Sv. Pio X., motuproprij Abhinc duos annos od 23. listopada 1913., u: AAS 5 (1913.), str. 449-450; usp. Ivan Pavao II., Apostolsko pismo Vicesimus quintus annus od 4. prosinca 1988., br. 3, u: AAS 81 (1989.), str. 899].

Medutim, u nekim je krajevima nemali broj vjernika s tolikom ljubavlju i žarom ostao privržen prijašnjim liturgijskim oblicima koji su vrlo duboko utjecali na njihovu kulturu i duhovnost, da je papa Ivan Pavao II., potaknut pastirskom brižljivošću za te vjernike, 1984. godine posebnim indultom »Quattuor abhinc annos« (»Prije cetiri godine«), koji je izradila Kongregacija za bogoštovlje, udijelio dopuštenje za uporabu Rimskoga misala koji je papa Ivan XXIII. objavio 1962. godine; a 1988. godine ponovno je Ivan Pavao II. motuproprijem »Ecclesia Dei« (»Crkva Božja«) potaknuo biskupe da širokogrudno i velikodušno odobre ovu mogucnost svim vjernicima koji to zatraže.

Nakon što je vec naš prethodnik Ivan Pavao II. dugo razmatrao ustrajne molbe tih vjernika, te pošto smo saslušali oce kardinale u konzistoriju održanome 23. ožujka godine 2006. i o svemu ozbiljno promislili, zavvavši Duha Svetoga i povjerivši se Božjoj pomoci, ovim Apostolskim pismom ODREĐUJEMO sljedece:

**Cl. 1.** Rimski Misal koji je Pavao VI. odobrio za uporabu jest redoviti izricaj »pravila molitve« Katolicke Crkve latinskoga obreda. Rimski misal koji je odobrio sveti Pio V. a ponovno izdao blaženi Ivan XXIII. ima se smatrati izvanrednim izricajem toga istog »pravila molitve« Crkve te mu je zbog njegove casne i drevne uporabe potrebno iskazivati dužno poštovanje. Ova dva izricaja »pravila molitve« Crkve nipošto ne ce prouzrociti podijeljenost u »pravilu vjerovanja« Crkve; radi se, naime, o dva nacina slavljenja istoga rimskoga obreda.

Prema tome, dopušteno je, u smislu izvanrednoga oblika crkvene liturgije, slaviti Misnu Žrtvu prema tipskome izdanju Rimskoga misala koji je objavio blaženi Ivan XXIII. godine 1962. i koji nikada nije bio ukinut. Uvjeti za upotrebu ovoga Misala, propisani prethodnim dokumentima »Quattuor abhinc annos« i »Ecclesia Dei«, mijenjaju se na sljedeci nacin:

**Cl. 2.** U Misama koje se slave bez prisustva naroda, svaki katolicki svecenik latinskoga obreda, biskupijski ili redovnicki, može se služiti ili Rimskim misalom koji je izdao blaženi papa Ivan XXIII. godine 1962. ili Rimskim misalom koji je objavio papa Pavao VI. godine 1970., i to bilo koji dan, izuzevši Vazmeno trodnevlje. Za to slavljenje prema jednome ili drugome Misalu sveceniku nije potrebno nikakvo dopuštenje, niti od Apostolske Stolice, niti od vlastitoga Ordinarija.

**Cl. 3.** Ukoliko zajednice Ustanova posvecenoga života i Družbi apostolskoga života, bilo papinskoga bilo biskupijskoga prava, u konventualnim odnosno »zajednickim« slavljinama unutar vlastitih crkvi žele slaviti svetu Misu prema izdanju Rimskoga misala iz godine 1962., to im je dopušteno. Ako pojedina zajednica, ili cijela Ustanova odnosno Družba želi cesto, ili redovito, ili trajno održavati takva slavlja, neka o tome odluce viši poglavari u skladu s crkvenim pravom te prema vlastitim zakonima i odredbama.

**Cl. 4.** Na slavlja svete Mise o kojima se govori u cl. 2, mogu se pripustiti, obdržavajući pravne odredbe, takoder vjernici koji to sami zatraže.

**Cl. 5. § 1.** U župama u kojima je trajno prisutna skupina vjernika privrženih ranijoj liturgijskoj tradiciji, neka župnik rado izide ususret njihovoj molbi za slavljenjem svete Mise prema obredu Rimskoga misala objavljenoga 1962. godine. Neka se župnik pobrine da se duhovna dobrobit ovih vjernika skladno uklopi u redovno župno dušobrižništvo pod biskupovom upravom u skladu s propisom kanona 392, uz izbjegavanje nesloge i promicanje jedinstva cijele Crkve.

§ 2. Slavljenje svete Mise prema Misalu blaženoga Ivana XXIII. može se održavati obicnim danima u tjednu; a nedjeljom i blagdanom se takoder može održati jedno takvo slavlje.

§ 3. Vjernicima i svecenicima koji to zatraže, neka župnik dopusti slavljenje u ovome izvanrednom obliku takoder u posebnim prilikama, kao što su ženidbe, sprovodi ili prigodna slavlja, na primjer hodocašca.

§ 4. Svecenici koji se služe Misalom blaženoga Ivana XXIII. moraju biti prikladni i ne smiju imati pravnu zaprjeku.

§ 5. U crkvama koje nisu niti župne niti samostanske, davanje dopuštenja za navedene slucajeve spada na rektora crkve.

**Cl. 6.** U Misama koje se slave po Misalu blaženoga Ivana XXIII. uz prisustvo naroda, misna se citanja mogu naviještati i na narodnome jeziku, služeci se izdanjima odobrenima od Apostolske Stolice.

**Cl. 7.** Ako neka skupina vjernika-laika, o kojoj se govori u cl. 5 § 1, ne može dobiti ono što moli od župnika, neka o tome izvijesti dijecezanskoga biskupa. Biskupa se usrdno moli da izide ususret njihovoj želji. Ukoliko se on ne može pobrinuti za takvo slavljenje, neka se slucaj izloži Papinskome povjerenstvu »Ecclesia Dei«.

**Cl. 8.** Biskup koji želi udovoljiti ovakvim molbama vjernika-laika, a to mu zbog razlicitih razloga nije moguće, može o toj stvari izvijestiti Papinsko povjerenstvo »Ecclesia Dei«, koje ce mu dati savjet i pomoc.

**Cl. 9.**

§ 1. Isto tako, župnik može nakon zreloga promišljanja udijeliti dopuštenje za upotrebu starijega obrednika za podjeljivanje sakramenata krštenja, ženidbe, pokore i bolesnickoga pomazanja, ako to preporucuje dobro duša.

§ 2. Ordinarijima se odobrava mogućnost slavljenja sakramenta svete Potvrde prema starome Rimskom pontifikalumu, ako to preporucuje dobro duša.

§ 3. Dopušteno je zaređenim klericima služiti se takoder Rimskim brevijarom koji je blaženi Ivan XXIII. objavio 1962. godine.

**Cl. 10.** Mjesnome je ordinariju dopušteno, ukoliko to smatra uputnim, uspostaviti personalnu župu prema odredbi kanona 518 za slavlja prema starijemu

obliku rimskoga obreda, ili imenovati rektora odnosno kapelana, obdržavajući pravne propise.

**Cl. 11.** Papinsko povjerenstvo »Ecclesia Dei«, koje je ustanovio Ivan Pavao II. godine 1988. [usp. Ivan Pavao II., motuproprij Ecclesia Dei od 2. srpnja 1988., br. 6, u: AAS 80 (1988.), str. 1498], nastavlja vršiti svoju službu.

Ovo će Povjerenstvo imati oblik, dužnosti i pravila djelovanja koja mu dodijeli Rimski Prvosvećenik.

**Cl. 12.** Ovo će isto Povjerenstvo, pored ovlasti koje već posjeduje, izvršavati vlast Svete Stolice bdijuci nad obdržavanjem i primjenom ovih odredaba.

Sve što smo odlucili ovim Motuproprijem, određujemo pravovaljanim i obvezatnim, te se ima obdržavati od dana 14. rujna ove godine, to jest od svetkovine Uzvišenja Svetoga Križa, ukidajući sve protivne odredbe.

*Dano u Rimu, kod Svetoga Petra, dana 7. srpnja ljeta Gospodnjega 2007., treće godine našega pontifikata.*

**Papa Benedikt XVI.**